

2018
TUDEM
Edebiyat
İkincilik
Ödülü

GÜZİN ÖZTÜRK

KAR KURDU

VE

CANAVAR

tudem

KAR KURDU VE CANAVAR

GÜZİN ÖZTÜRK

KAR KURDU VE CANAVAR

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Güzin Öztürk
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Irmak Ertaş
KAPAK RESMİ: Gizem Malkoç
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-318-4

Yayınevi sertifika no: 45041

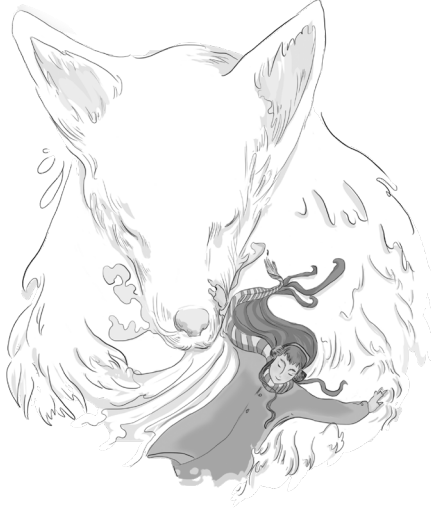
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2018 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması İkincilik Ödülü

KAR KURDU VE CANAVAR

GÜZİN ÖZTÜRK

 tudem

Güzin Öztürk

Gediz/Kütahya'da doğdu. Sakin ve hayal kurmayı seven bir çocuktü. İlk düzyazılarını ve şiirlerini lise yıllarında yazdı. Yazma heyecanı ve isteği, Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okurken de devam etti. Üniversite bittikten sonra avukatlığı sırasında da yazdı. Ama yazdıklarını kimseyle paylaşmadı. Sonrasında, serin bir kasım sabahında anne oldu. Ođlunun hayatına girmesiyle çocuklar için yazma isteği canlandı. Nevzat Süer Sezgin'in Çocuk Edebiyatı Atölyesi'ne katıldı. İlk romanı *Kuş Olsam Evime Uçsam* ile 2015 Tudem Edebiyat Birincilik Ödülü'nü aldı. Çocuklarla başka türlü bir hayatın mümkün olduğuna ve yazarken daha iyi bir insan olduğuna inanıyor. Umutla, heyecanla çocuklar için yazmaya devam ediyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

- Kuş Olsam Evime Uçsam (roman)
- Ben Bir Hayaletim (roman)
- Kayıp Kapının Anahtarı (roman)
- Sanal Zombi Anneannem (roman)
- Kar Kurdu ve Canavar (roman)
- Tumpatumpa Sakın Kaybolma (öykü)

Bölümler

- Evde Bir Canavar mı Var? ... 9
Okulda Tuhaf Bir Gün ... 21
Hayal Kuramayan Buraya Giremez ... 28
Canavarı Konuşmamız Gerek! ... 36
Sana Sevmeyi Öğretebilirim ... 45
Okulda İşler Karışıyor ... 52
Kurtlara Fısıldayan Kız ... 59
Mizgin'in Kafası Karışıyor ... 67
Canavarın Kim Olduğunu Biliyorum ... 73
Azıcık Gözlerini Yumsa... ... 82
Birindar Sevmeyi Öğrenmek İstiyor ... 88
Mizgin ve Canavar ... 95
Mizgin Mutlu Sonlara İnanıyor ... 105

Üzerimde emekleri çok olan,
hayatımdaki en özel iki kadına:
Canım anneme, canım hocam
sevgili Nevzat Süer Sezgin'e...

Evde Bir Canavar mı Var?

Mizgin'in babası, karlı bir pazartesi gecesi, Kars'ın en soğuk ve en yalnız evinde sessizce kaybolup gitti.

Aslında o gece de, çoğu zaman olduğu gibi, çok gürültüydü.

Mizgin odasında yatağına oturmuş, yorganını burnuna kadar çekmişti. Sobanın borusunu, duvara açtıkları bir delikle odasına kadar uzatmışlardı. Buna karşın tir tir titriyordu. Sayısını tam hatırlamıyordu ama yaklaşık on homurdanma, iki kütürtü ve üç buçuk haykırıştan sonra bir gürültü koptu. Buçuk diyordu, çünkü son haykırış tamamlanamadı. Boruların birleştiği yerden gri bir duman çıkınca, soba devrilmiş olmalı, diye düşündü.

Küçük çiçeklerle bezeli basma geceliğini düzeltti, ayaklarını buz gibi zemine bıraktı. Sanırsınız Kuzey Kutbu'ndaki en büyük buzul kopmuş ve odasına kadar yürümüştü. Hatta biraz ıslaklık bile hissetmişti. Ellerini ağzına götürüp arada hohluyor, ısınmaya çalışıyordu.

Yavaşça hole çıktı, salon kapısına kadar yaklaştı, başını usulca öne uzattı. Karanlıktan hiçbir şey görünmüyordu.

'Belki,' dedi içinden, 'ses banyodan geliyordu.' Ayakları buz tuttuğu için karıncalanmıştı. Işıkları açmaya çalıştı ama düğmenin mekanik sesinden sonra her yer hâlâ karanlıktı. Köyde kışın elektrikler sık kesilirdi. Muhtar, "Hep, o uğursuz kurt yüzünden!" derdi. Hemen hemen her akşam, kurt ulur ve... elektrikler gider. Bu hep böyle olmuştur. Mizgin, aynı kurt olduğunu bilirdi, çünkü köyün muhtarı Baran amca, "Ben düşmanımı gözünden tanırım. Geçen akşam gördüğüm kurdun ayak izleri bunlar," demişti.

"Çok saçma!" diye karşı çıkmıştı o gün. "Kurttan düşman mı olur?"

Muhtar, "Sen çok oldun artık, okul senin dilini pabuç kadar yapmış," diyerek yüzüne öksürmüştü. Sinirlendiğinde hep öksürürdü.

Babasıysa kızgın bir şekilde, "Gereğinden fazla konuşuyorsun!" demişti.

Konuşmanın ne kadarı gerekli çocuklar için, hep bir bilinmezdir. Sonuç olarak, ne kurt bulundu ne de kesintiye çare. Olan, kümeslerdeki tavuklara oldu. "Afiyet olsun zavallı hayvana, o karda kışta ben de kümese dadanır dım," diyerek içten içe gülmüştü.

Işıklar da yanmadığına göre, banyodan uzak dursam iyi olacak, diye düşündü, gizemli gürültünün peşini bı-

rakmaya karar verdi. Tıpış tıpış odasına gitti, bir yılan gibi yatağına kıvrıldı. Penceresine vuran ay ışığına bakarken uykuya daldı.

“Horozlar ötmedi bu sabah kızım. Kalk, okula geç kalacaksın!”

“Ne horozu anne, saat çalmamış diyecektin herhâlde.”

Sabahları hımıl hımıl konuşmak en iyi yaptığı şeydi. Yetişkinlerin “uyku sersemi” dedikleri hani. Annesi kırdadı ama sesinde bir tuhafılık vardı. Mizgin, gerçek bir gülüşle sahte olanı her zaman anlardı. Gözlerini bir baykuş misali açtı. Annesi çok yorgun görünüyordu. Burnu kıpkırmızıydı. Birinci olasılık, nezleydi. Ama onu tanırdı, hasta olsa yataktan asla kalkmazdı. Çok ağır geçerde nezlesi, gözleri de şişmekten açılmazdı. İkinci olasılık ise, ağlamıştı. Bu daha akla yatkındı.

“Annem, ağladın mı sen?”

“Ne ağlaması kızım?” dedi kolunu ovuşturarak. İşte sahte bir gülüş daha! “Hem sen niye ayaktaydın bakayım, gece tıklar tıklar?”

“Şeyy...” dedi saçını parmağına dolayarak. “Çok esrarengiz sesler duydum. Sanırım geceleri evimize bir canavar geliyor.”

İşte gerçek bir kahkaha. İyi de bunları onu güldürmek için söylememişti ki.

“Gülme annem, yani gül de... Gerçekten diyorum bak.

Bazı geceler hep aynı homurtuyu duyuyorum. Bazen eşyaları deviriyor, galiba sakar biraz.”

“Mizginim, yavrum, haydi kalk. Canavar diye bir şey yok. Kahvaltını et, anca gidersin okula.”

Saçlara minik bir öpücük, şefkatli bir yanak sıkması, sevgi dolu bir bakış, derken annesi odadan çıkıp gitti.

Elini yüzünü, kutuplardan onun için özel olarak hazırlanmış suyla apar topar yıkamaya çalıştı. Ama başaramadı. Öyle soğuktu ki, parmaklarının ucu ile sadece gözlerinin etrafını şöyle bir ıslattı. Önlüğünü giymeden önce soba borusuna sardı biraz. Zaten cuma gününden yıkanmamış olsaydı asla kurumazdı.

Annesi, “Şöyle azıcık temiz hava alsınlar,” diyerek bahcedeki iplere asardı çamaşırları. O öyle söyleyince, “Yaşa anne!” derdi. “Sayende kazakların ciğerleri bayram edecek.”

E tabii, çamaşırlar da her seferinde korkuluk gibi donup kalırdı.

Mutfak soğuk olduğu için, salonda sobanın yanına kurulmuştu sofra.

“Babam yine erkenden gitti mi annem?” dedi ekmeğine tereyağı sürerken.

“Hıı...” dedi her zamanki gibi. Konuşmak istemediği belliydi. Uzatmadı Mizgin. Bir iki büyük lokmayı ağzına tıkip, “Ben gidiyooooğguum!” diye bağırdı.

“Ağzında lokma varken konuşma. Kaç defa dedim sana.”

“Tamaaamm. Ben de seni seviyorum anneeem!” diye rek evden fırladı. Yürürken dilini dışarı uzattı ve düşen karların bir güzel tadına baktı. Kar taneleri küp küp diye ses çıkarır, insan kulak verirse onların konuştuklarını bile duyabilir:

“*Hmm, efendim? Hayat çok mu kısa?*”

“*Ne, yukarıda parti mi veriyorsunuz?*”

Okula giden yol, onun için her zaman Lunaparka gitmek gibi olmuştu. Yolda, okuyacağı kitapları düşünür, içi içine sığmaz, televizyonda gördüğü balerinin etekleri gibi, etekleri zil çalardı.

Kütüphanenin anahtarı Mizgin’de dururdu. Herkesten önce okula gider, kütüphaneyi açar ve ders saati gelinceye kadar orada oyalanırdı.

Şirin Öğretmen’i geldiğinden beri her şey değişmeye başlamıştı. Öğretmen, teneffüslerde çocuk kitapları okuyordu. Çocuklar, bu öğretmen ne yapıyor diye merak ediyordu tabii. Mizgin de eline kitabını alıp onunla okumaya başlıyordu. Bazen öğretmenin elindekini daha çok merak ediyordu.

“Yüksek sesle okumamı ister misin Mizgin?”

Gözlerinde iki kalp, başını sallıyordu. Son sayfayı okuyup kapatınca fark ediyorlardı ki etraf çocuklarla dolmuş.

Şirin Öğretmen, bazen beton bahçe duvarının üzerine oturup okurdu. Şimdilerde yapamıyor tabii. Malum, kar yüzünden... O da, “Kar, bir kitap kurduna asla engel

olamaz,” diyerek etrafında toplaşan çocukları kütüphaneye götürüyor.

Bir gün, kapı ansızın açıldı. Müdürle birlikte kestane rengi saçlı, kocaman gözlü, upuzun boylu bir kız içeri girdi. Tüm gözler üzerine çevrildiğinden yeni öğrenci, bir kulağını açıkta bırakan saçlarını düzeltti, kulağını örttü. Utandığı her hâlden belliydi.

“Bu, Zeynep çocuklar. Annesi doktor. Tayinleri buraya çıkmış. Artık sizinle birlikte,” diyerek, onu bir hediye paketi gibi sınıfın ortasına bırakıverdi.

Şirin Öğretmen’in kısa bir konuşmasından sonra yeni gelen kız istediği yere oturdu: Mizgin’in yanına.

Mizgin, dikkatini çekmek için kulağına eğildi:

“Canavarlara inanır mısınız? Bizim eve geceleri canavar geliyor.”

Zeynep’in de en az kendisi kadar tuhaf olmasını umuyordu. Nerelisin, kardeşin var mı, nelerden hoşlanırsın gibi sorular, onun için çok sıradandı. İnsanları şaşırtmayı severdi.

Cevap hiç gecikmedi:

“Son zamanlarda inanmaya başladım.”

O gün, birbirlerine hemen içleri ısındı. Mizgin, sınıfın en arkasında, tek başına oturduğu sırayı paylaşacak olmaktan çok mutluydu. Sınıftaki öğrenci sayısı yirmi dokuz olunca, tek başına oturmak zorunda kalan yirmi dokuzuncu öğrenci de Mizgin olmuştu.

Zaten Zeynep sınıfa girdiğinde tavandan papatyalar dökülüyor; küçük bir bando, hoş geldin marşı çalıyordu. Tabii olan biten şenliği sadece Mizgin görüyordu.

Sonraki birkaç ay yedikleri içtikleri ayrı gitmedi. O birkaç ay boyunca, havadan sudan, ciddi şeylerden –mesele kar kurdunun nasıl kurtarılacağından tutun da canavarlara kadar pek çok şeyi– konuştular. Fakat Mizgin, Zeynep'in dalga geçip geçmediğinden asla emin olamıyordu. Sohbetlerinin çoğu en sonunda evdeki canavarlara dönüyor, Mizgin onun kim ya da ne olduğunu çözemiyor ama Zeynep, canavarın kim olduğundan çok emin görünüyordu. Bazen, sadece destek olmak için böyle bir şey uydurduğunu düşünüyordu.

Mizgin'in arkadaşına anlatmadığı tek şey, o sarsak şeyin ellerinin, severken insanı mora boyadığıydı. Aslında anlatmayı çok istiyor ama nedenini anlayamadığı bir şekilde çok utanıyordu. Arkadaşına bazı şeyleri anlatmasa da onun anlayabileceğini düşünüyordu. Anlamasını umuyordu.

Şirin Öğretmen matematik dersini bile resim çizerek anlatıyordu. Sınıftaki oturma düzenleri daire şeklindeydi. Ortaya minderler, küçük tabureler, kitaplar ve minik bir sehpa koymuştu. Çocukların bacakları ağrırsa ya da sıkılırlarsa kalkıp minderlerin üzerine oturuyorlardı. Bazı dersler hava nasıl olursa olsun bahçede yapılıyordu. “Susun!” kelimesi öğretmenin ağzından hiç çıkmazdı. Mizgin'in babası ne çok söylerdi oysa...

Horozun ötmediği ve Mizgin'in güç bela yetiştiği okul günü, her günkü gibi çabucak geçti. O kadar eğleniyorlardı ki, dışarıdan bakınca pek büyük görünmese de onlara göre koca okulda sadece 4-A sınıfı vardı. Saat beş gibi hava, koyu mavi ile grimsi siyah bir sis perdesinin altında kalıyordu.

Zeynep de Mizginlere yakın oturuyordu. Dönüş yolunda arada kar topu oynayarak, üstleri başları ıslak, Zeynep'in evinin önüne vardılar. O ana kadar kıkırdıyorlardı, sonrası sessizlik... O birkaç saniye ikisine de sonsuz gibi geldi. Neredeyse, zaman ve mekân bükülecek, boyut değiştireceklerdi. Zeynep'in gözlerine Kars'ın bütün yıldızları doldu, Mizgin'in ise burnu sızladı, kalbindeki en saklı yerde küçük bir kuş kanat çırpmayı bıraktı. Evlerine gitmek istemiyorlardı. Dünyanın sonu gelmiş gibi sarıldılar ve ayrıldılar.

“Annem, ben geldim!”

“Mizgin'im, ne ettin sen? Islaksın!”

“Kar topu oynadık Zeynep ile annem.”

“Kurutmakta zorlanacağız biraz ama olsun. Harlayıveririz sobayı. İyi yapmışsınız kızım.”

“Annem,” dedi Mizgin, içindeki kuş pır pır ederken. “Seni çok seviyorum ben yaa!” Koşup annesinin boynuna atıldı ve yanaklarını sıktı. Dünyanın en güzel gülüşleri Mizginlerin evine doldu. Dünyanın en güzel kelimesi “anne” idi.

“Baban yine geç gelecek anlaşılan kızım. Karnımızı doyuralım da sen ödevini yap, erkenden yat. Dur, ben ıhlamur da yapayım kuzuma, ne olur ne olmaz.”

Mizgin yatıncaya kadar babası eve gelmedi. Genellikle geç gelir, uyuduğu için onu göremezdi. Ama o sakar canavar hep babasının yokluğunu fırsat biliyordu. “Umarım yine gelmez,” diyerek penceresini açtı, bir avuç kar alıp sağa sola saçtı. Köyün nineleri, karın saflık, iyilik getirdiğine inanır, biriken ilk karı gece yatmadan önce evin her iki yanına savururlardı. Bu, “*Hep dost kalasın, dostluk ve sevgiden başka bir şey evine girmesin.*” demektir. Şu canavarın nereli ya da kimlerden olduğunu bilmediğinden, işini sağlama aldı ve aynen söylendiği gibi yaptı, yattı.

Uykusunun en derin yerinde, kar kurdunun ulumasıyla doğruldu.

“Off!” dedi hoşnut olmayan tavırla. “Şimdi elektrikler kesilecek veee işte mahalle karanlık. Bravo bravo!” diyerek yavaşça ellerini çırpıtı. Fark etti ki uluyan sadece kar kurdu değildi. Salondan da uluma geliyordu ya da ona öyle gelmiş olmalıydı. Hiçbir zaman emin olamıyordu. Daha önce evde bir canavar beslemediği için anlayamaması çok normaldi.

Soba borularının kesiştiği yerden is kokusu yayılıncaayağa kalktı. Yine! Annesi çok su içmiş gibi hıçkırıyordu.

Bir an sobanın devrildiğini ve annesiyle babasının altında kaldığını düşündü. Ahh, belki de canavar değildi. Bildiğin sobaydı gürültü yapan. Elleriyle duvarları yoklayarak salona kadar vardı. Sesi çıkarmanın yere düşen gaz lambası olduğunu gördü. Düşer düşmez söndüğü için şanslılardı.

Sobanın deliğinden tavana sıcak kırmızı alevlerin yansıması düşüyordu. Ortamda pek eğlenceli bir hava olmamasına rağmen alevler tavanda parti veriyor gibiydi, cıvırtılar içinde dans ediyorlardı. Annesinin sobanın üzerine koyduğu mandalina kabuklarının kokusu Mizgin'in içini ısıtıyordu.

Kulağına çalınan hıçkırık sesleri eşliğinde, eliyle duvarları yoklayarak mutfağa kadar gitti. Tel kapaklı dolaptan zar zor bir tane mum buldu, kibriti aramaya koyuldu. Elini ocağın yakınlarında gezdirdi ve mumu yakmayı başardı. Göreceği şeylerden ürkererek salona geri döndü. Mumu ileri uzattı ve o cılız ışıkta annesini duvarın kenarına kıvrılmış, ağlarken buldu.

Annesi, Mizgin'i fark eder etmez, morarmış gözünü saklamaya çalışarak ayağa kalktı. Hık hık hıçkırıyor, bir şeyler geveliyor, ne dediği anlaşılıyordu.

Mumu sobanın yanına doğru uzatan Mizgin, canavarı yerde yatarken gördü. İçeride mandalina dışında küf gibi başka şeylerin de kokusu vardı.

“Gözüne ne oldu anne? Babam nerede?”

“Görmüyor musun kızım, uyudu kaldı orada.”

Başını çevirip baktı.

“O bir canavar anne. Nasıl girmiş evimize?”

“Kızım ne diyorsun sen? İşte orada ya! Ne canavarından bahsediyorsun?”

“Anne, nasıl göremezsin?” dedi gözünü devirerek. “Bak, boyu en az iki metre, göbekli, saçları kirpilerinki kadar dik, siyah uzun pelerinli, kötü kokulu, hantal bir canavar. Elleri de yok, ellerinin olduğu yerde mor çiçekler var.”

“Mizgin, kuzum, yavrum, ne oldu sana?” demesiyle sarmaş dolaş oldular, birlikte ağladılar. Oysa birlikte gülmeyi tercih ederlerdi ve o gece evlerine yine davetsiz giren canavarın saldırısı ile uyanmayı istemezlerdi. Annesi, kızının saçlarını okşayıp ağlarken, Mizgin gözlerini tavana dikmiş, alevlerin görüntüsünü izliyordu.

“Bu canavar artık bizimle mi yaşayacak? Geceleri mi gelir sadece?”

“Belki kalmaz kızım. Bilinmez...”

“Babam eve dönerse gider, değil mi anne?”

Hiç ses çıkarmadı annesi. Birbirlerine sıkıca sarılmak isterken annesi, “Ah!” diye inleyerek omzunu tuttu.

“Canavar, değil mi?” dedi öfkeyle Mizgin.

Mahallelinin Aksak Birindarı, yani Mizgin'in babası, Kars'ın en sessiz ve soğuk gecesinde işte böyle kaybolup gitti.

KAR KURDU VE CANAVAR

"Sana sevmeyi öğretebilirim Canavar!"

Sevgi ve iyilik dolu Mizgin'in yaşamı, evlerine yerleşen bir canavarın sakarlığı yüzünden değişiyor.

Canavar, geceleri geliyor ve her şeyi altüst ediyor.

Canavar sevmeyi bilmiyor.

Köylü, Kar Kurdu'nu avlamak için uğraşırken av ile avcı yer değiştiriyor. Kar Kurdu ise herkese, hiç beklenmedik bir şekilde, önyargılarını yıkmaları gerektiğini gösteriyor.

Peki, kim canavar? Kar Kurdu mu? Sarsak canavar mı?

Kar Kurdu ve Canavar,

insanların birbirine saygı duyduğu bir aile ve sosyal hayatın önemine değinirken, sevginin değiştirici gücünü sarsıcı bir hikâye üzerinden anlatıyor.

tudem.com

 tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-318-4

9 786052 853184